

" DE KRANT "

is reeds persgeschiedenis

Op zaterdag 13 maart 1976 verscheen het 137ste en laatste nummer van het jongste Belgisch dagblad «De Krant». Gestart op 1 oktober 1975 kende de onderneming spoedig - en vooral sinds nieuwjaar - financiële en andere moeilijkheden. Na geruchten over een nieuwe Zwitserse financieringsbron die er uiteindelijk niet kwam, is de Koninklijke Van Poll-drukkerij (zelf de belangrijkste aandeelhouder van de N.V. De Krant) op 12 maart 1976 plots niet langer bereid het blad te drukken. De reden luidt: onbetaalde rekeningen ten belope van verscheidene miljoenen. Nauwelijks enkele dagen later, op 18 maart 1976, werd op aanvraag van de uitgevers de N.V. De Krant in falingsgesteld door de Handelsrechtbank te Hasselt. Zo worden een vijftigtal personeelsleden (journalisten en bedienden) zonder vooropzeg werkloos en kunnen nu samen met enkele honderden losse medewerkers wellicht nog lange tijd wachten op hun achterstallige lonen en andere vergoedigen.

Ondertussen waren reeds op 16 maart 1976 de uitgeversrechten en de exploitatie van het huis-aan-huis blad «Koerier» (eveneens nauw verwant met de N.V. De Krant) verkocht aan het «Limburgs Dagblad» (Heerlen), een dochteronderneming van het welvarende Nederlandse Telegraaf-concern. De opbrengst van deze verkoop bedraagt volgens de ene bron drie miljoen fr. volgens een andere zestien miljoen! Een bijkomend probleem is het feit dat het kapitaal van de N.V. De De Krant (35 miljoen) slechts voor 24 miljoen werd volgestort. Dit betekent dat diverse aandeelhouders nog 11 miljoen schuld hebben aan de in falingsgestelde N.V. De Krant. Bovendien lijkt het niet onmogelijk dat er binnen de vennootschap een - strafbare - «vermenging van vermogens» is geweest (de aandeelhouders van de N.V. De Krant en van de Koerier-vennootschappen zijn in grote mate dezelfde). Dit zou dan weer als gevolg kunnen hebben dat de verkoop van de Koerier-activa aan de Telegraaf-groep nog nietig kan verklaard worden.

Het verdwijnen van «De Krant» stelt dus niet alleen sociale problemen (niet-betaalde personeelsleden, werkloze journalisten en bedienden enz.), maar wordt ongetwijfeld ook een juridische kluit. Al met al blijft dit financieel aandelerskluwen een erg duistere en verwarde zaak, waarvan wellicht alleen de centrale figuur, de ambitieuze uitgever-directeur en zevenvoudige voorzitter (of algemeen beheerder) van Krant-Koerier vennootschappen Louis Croonen, de juiste toedracht kent.

In dit verband is het wel yerontrustend - zowel voor de directe betrokkenen als voor de buitenwacht en voor de pers in het algemeen - dat er tot nog toe slechts vrij schaarse en zelfs dubbelzinnige gegevens over het gebeuren werden verstrekt. Dit is des te opmerkelijker als men even terugblijkt naar de objectieven die de initiatiefnemers van de ter ziele gegane «KRANT» zich gesteld hadden! (Conf. «Communicatie», jg. 5, nr. 3, blz. 26-28).

feiten uit de media- wereld

W. VAN DER BIESEN

Op 1 januari 1976 is EMIEL VAN CAUWELAERT, politiek-directeur van het ACV-dagblad «HET VOLK», op rust gegaan. Hij stamt uit het geslacht der Van Cauwelaerts die vervlochten waren met de Belgische politiek en/of met de Vlaamse perswereld (z'n oom, Staatsminister Frans Van Cauwelaert, was o.a. mede-oprichter van «De Standaard» in 1914). Emiel Van Cauwelaert was in grote mate een autodidact die in 1936 - na twaalf jaar het familiepachthof te hebben geleid - in de journalistiek ging, eerst bij het vooroorlogse weekblad «Elcerlyc» en vervolgens bij het dagblad «De Courant» dat slechts een kort bestaan kende. Na de oorlog kwam hij bij «Het Volk» als politiek verslaggever en volgde er in 1964 z'n broer Karel op als editorialist en politiek-directeur. Deze laatste was CVP-senator en was vooral bekend onder het pseudoniem «Schildwacht» waarmee hij zijn hoofdartikels ondertekende. Leo Marynissen is nu politiek-directeur van «Het Volk» geworden, terwijl Paul Debaere hoofdredacteur werd en Walter Cabus opvolgde, die met de hoofdredactie van het weekblad «Spectator» werd belast.

De jaarlijkse grote prijs van de Brusselse «UNIE van de FILMKRITIEK» werd voor 1975 toegekend aan «Aguirre, der Zorn Gottes» van de Westduitse cineast Werner Herzog. De film dateert van 1972, doch werd pas nu in ons land uitgebracht.

De BERT LEYSEN-PRIJS voor televisie werd voor de periode 1974-1975 toegekend aan Jan Van Rompaey voor zijn reportage «Vrachtrijders in Turkije» die werd uitgezonden in het BRT-programma «Terloops».

De RADIO- en TV-OSCARs gingen voor 1975 respectievelijk naar het BRT-2 magazine «Splinternieuws» en naar TV-journalist Walter Geerts, o.m. voor zijn interviews met Moboetoe en zijn reportage over de onafhankelijkheid van Suriname.

De Vereniging van de Vlaamse TV- en Radiopers kende de PRIJS van de TV-